

A SZINOBÁD

Huszárik Zoltánt a legkönnyebb a vágóasztal mellett megtalálni. Majdnem egy kerék esztendeig forgatta Krúdy Szinobád című regényéből készült első játékfilmjét, s most huzamosabb ideje a vágással foglalatkosodik.

— Nem véletlen ez — magyarázza —, hiszen a film, jellegéből adódóan, olyan kisebb, variálható egységekből áll, amelyek munka közben újabb és újabb összeállítási lehetőségekre csábítanak. Félreértés ne essék, nem azért, mert a forgatókönyvhöz képest gyengébbek a felvételek, és ezeket a hiányokat kell pótolni, hanem éppen ellenkezőleg. Ami leírva csak egy bizonyos összefüggésre látszott alkalmasnak, az most a celluloidszalagon rögzített képi anyagban sokkal gazdagabbnak mutatkozik, és ez ösztönöz arra, hogy újabb és újabb variációkat

próbáljak ki. Az igazság az, hogy szívem szerint el is tenném most még egyik-másik részét a filmnek, hogy tovább gondolkodjam rajta, hagyjam megérelődni a lehetőségeket, de hát mi is terv szerint dolgozunk, és bizonyos időhatárokon túl már valóban nem mehetek, némi fájdalomra, most már be kell fejeznem a filmet.

— *Hogyan találkozott Huszárik Zoltán Krúdyval mint film-témával? Miért éppen őt választotta, hiszen eléggé közismert és kézenfekvő, hogy Krúdy regényeinek sajátos atmoszféráját, különleges hangulatát, stílusának jellegzetes ízeit tartja nagyra az irodalomtörténet, és ezt szeretik művelben leginkább az irodalombarátok, közöttük Krúdy egyre növekvő híveinek tábora is?*

— Azt hiszem, hogy az ELÉGIA és a CAPRICCIO című rövidfilmjeim bizonyos gon-

dolati azonosságot mutatnak Krúdy műveivel. Lehet, hogy paradoxonnak hangzik, de ez az azonosság, megítélésem szerint, onnan ered, hogy alapvetően optimista vagyok, ezért izgat olyan nagyon a mulandóságra vonatkozó minden kérdés — tulajdonképpen azért foglalkozom annyit a mulandósággal, mert azt szeretném kikutatni, hogyan lehet ennek ellenére boldogan élni.

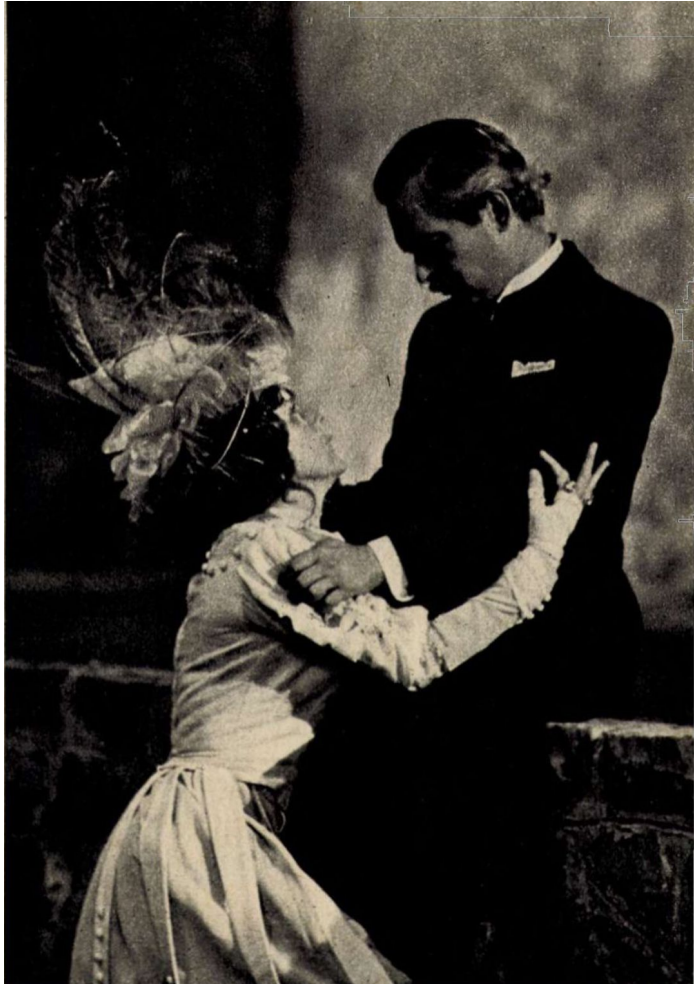
— Krúdyval, mint irodalom-szerető ember, természetesen már korábban találkoztam, nemcsak mint nagy olvasmány-élménnyel, hanem mint filmre inspiráló témával is. Az a benyomásom, hogy az irodalomtörténetet sokkal inkább nem tudott vele mit kezdeni, s csak az utóbbi időben került méltó helyre. Különböző variációk után, amikor első játékfilmem forgatására lehetőségem nyílt,

Igy maradtam meg Krúdynál. A SZINDBÁD-hoz talán az is vonzott, hogy a legkevésbé kényszerülök az eredeti koncepciónak minden részletében való hiteles megőrzésére. A SZINDBÁD szerkezete lehetőségét biztosít arra, hogy szabadon válogathassak az epizódok között. Vonzott a témában, hogy ez a hős mindig új vizeken hajózik, s az is, hogy emlékelnek szerkezete, jellege árnyaltabb más irodalmi figuráknál. Jellegetes asszociációs rendszerrel dolgozik Krúdy, és ez csábított elsősorban SZINDBÁD-hoz. Hiszen cselekményesség szempontjából ennél sokkal filmre valóbb Krúdy-regények is akadnak.

— Ahol a hangulatnak, atmoszférának, az emlékek rendszerének ilyen sajátosan nagy szerepe van, ott mindennek nyilvánvalóan a film szerkezetében, stílusában is nyoma marad?

— Azokat a filmeket szeretem magam is, mint néző, ahol hozzáadhatom a látotakhoz a magam képzeletét. Ilyen típusú filmet szeretnék én is készíteni, — amiből az következik, hogy igyekszem meglehetősen szabadon kezelni az asszociációk sorát, ügyelve arra, hogy a néző tovább folytathassa a maga képzeletében. Ez már megszabja a film stílusát, ami egyébként kiegészül elég sok eredeti szöveggel, mert úgy gondoltam: Krúdy mondatainak oly nagy szerepe van stílusában, hogy azt a filmben is érzékelteni kell.

Mindehhez nagyon szép képi látvány társul, amit Sára Sándor operatőr és a nagyszerű szlovákiai tájak, városok biztosítottak.

— Hol forgatták a filmet?

— Részben a történet maga szabta meg ezt a tájat, részben azonban Selmecbánya, Szepesváralja, Lőcse, Bártfa, Szepesszombat vidéke oly módon őrizte meg a maga több évszázados hangulatát, mint talán Magyarországon vagy a környező országokban sehol. Különösen emlékezetes számomra például Bártfa. Ez a város olyan csodálatos térélményt nyújt — itt most nem a szó szoros értelmében vett terekre, hanem a földrajzi térben elhe-

lyezett épületek, utcák rendszerére gondolok —, amilyennel a világ nagyvárosaival közül is kevés dicsekedhet. Voltunk Podolinban is, ahol Krúdy iskolás volt, Poprádon és Tátrafüreden laktunk; s ezek a szlovákiai városok szinte árasztják magukból csendjükkel, utcáikkal, épületeik színével a Krúdy-művek hangulatát. Talán a legjellegzetesebbek a temetők. Nem tudok más szót rá: kedélyesek ezek a kis temetők; nem riasztóak, nem annyira a túlvilágra emlékeztetnek, mint inkább az itt élők összetartozására, barátságukra. Talán mondanom sem kell, nagyon sok ilyen temetőt befotografáltunk a filmben.